Пише: Бојан Бојанић
понедељак, 25 мај 2015 13:26

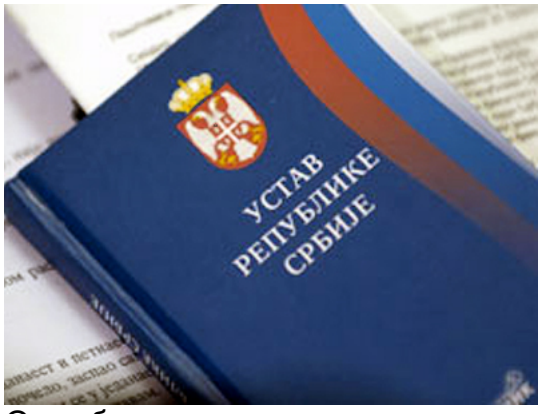

О слабостима, као и о нужности промене Устава Србије из 2006. године говори се од тренутка његовог доношења. Такве, често неаргументоване ставове износили су и износе политичари, представници невладиних организација, поједини (не)зависни интелектуалци, експерти и квазиексперти, а све чешће такве „препоруке“ добијамо од неких страних дипломата и других европских званичника. Иако устав, као највиши правни акт државе, не би смео бити подложан честим променама, некада је његова промена нужна.

О томе да ли су сазрели услови за спровођење уставних реформи сада је излишно говорити, пошто је промена Устава Србије постала више него извесна ствар. Наиме, премијер је најавио да ће у наредне две до три године доћи до промене Устава и то као резултат „свеопштег друштвеног консензуса“. На ову премијерову најаву мушевито је реаговала председница Народне скупштине, иницирави формирање акционог тима у оквиру парламента, са задатком да започне дијалог о суштинским променама политичког система, промени изборног закона и Устава Србије.

Права „мета“ најављених уставних промена, иако невешто скривена истицањем у први план промена које се тичу положаја правосуђа и увијена у обланду о смањењу броја народних посланика, јесте, и овог пута, преамбула Устава Србије, тј. Косово и Метохија. Уобичајено је да уставотворац у „уводу у устав“ износи мотиве који су довели до његовог доношења, циљеве који се желе постићи, наводи традиционалне и историјске вредности и особености земље, а има и преамбула у којима своје место налазе „горућа“ и још увек отворена полтичка питања од највећег значаја (Р. Марковић), што је случај и са нашим Уставом.

Промена преамбуле Устава - чин коначне предаје КиМ

Пише: Бојан Бојанић
понедељак, 25 мај 2015 13:26

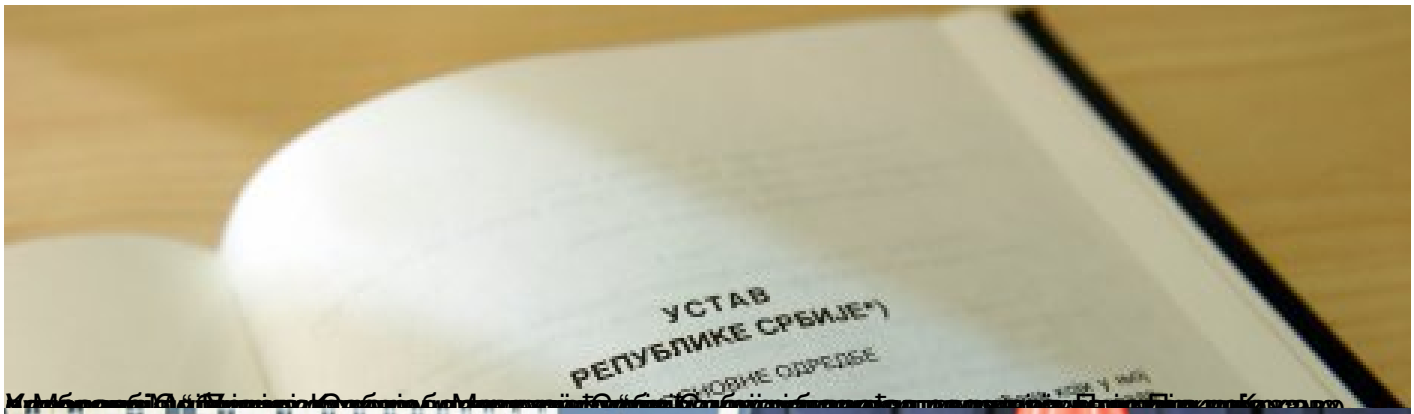

Пише: Бојан Бојанић
понедељак, 25 мај 2015 13:26